

*

„Nu există oraș important fără interlopilor lui” era o altă avertizare a tatălui ei care-i răsuna acum în minte. Era partea neagră a metropolei, cu infractori grupați în jurul unor lideri, precum mafioții în jurul Nașului. Bande despre care auzise atâtea nelegiuiri strigătoare la cer, povestiri înfiorătoare pe care le credea exagerări sau, pur și simplu, plâsmuiri menite să o țină departe de această zonă, în care doar polițiștii cu state vechi aveau acces. Poate că aluzia Marelui Mic era menită să o sperie, când a pomenit despre această lume, dar la fel de bine era posibil să fie o sugestie în ce privește următorul pas pe care trebuia să-l facă.

Însă, pe măsură ce zilele treceau, tânăra agentă se convingea că nu avea altă cale, mai ales după interogarea celor două noi cazuri. Primul se

dovedi o farsă din partea unei fete care voia să-și ascundă infidelitatea față de iubit. Auzise ea de undeva că niște virgine au rămas gravide, iar asta i s-a părut că-i soluția cea mai bună prin care să motiveze de ce a rămas însărcinată. În cazul ei, adevărul a ieșit la iveală, însă în cel de-al doilea era vorba de o femeie credincioasă, care jura cu mâna pe Biblie că nu a avut relații sexuale de un an și jumătate. Probabil că avea dreptate, și medicul ginecolog ar fi putut confirma, ceea ce adâncea și mai mult misterul prin care acele domnișoare au fost inseminate. Fiind deja un fenomen tot mai cunoscut, Delia era presată zilnic să vină cu informații noi, astfel că apelarea la cele două „personalități controversate” devenea o necesitate. Ei aveau oameni în toate păturile sociale, în fiecare zonă din oraș, iar dacă ceva important se întâmpla, tot ei erau cei care aflau primii.

Tivi auzise mai multe despre amândoi, nu neapărat din surse oficiale, ci mai mult de la rude și prietenii din copilărie. A fost unul dintre motivele pentru care i-a solicitat colegei sale să-i acorde „privilegiul” de a lua legătura cu Jucătorul, cel mai ușor de abordat, după părerea lui. Celălalt motiv – nespus, dar bănuie de amândoi – ar fi fost că o polițistă tânără risca să devină batjocura locotenenților care apărau fieful șefului și se hrăneau cu bunătățile rămase de la masa sa. Delia nu a obiectat nimic, recunoscând în sine că tânărul coleg îi făcea un serviciu, dar îl copleși cu o sumedenie de sfaturi înainte de acțiune.

Jucătorul – pe numele adevărat de Zetea Ilie – își avea fieful într-un apartament *penthouse* din centrul municipiului, cu cinci camere sus și încă cinci cu un etaj mai jos, fiind legate printr-o scară solidă din lemn sculptat. A fost de acord să-l primească pe Tivi – deși nu putea să-i suporte pe polițai – doar fiindcă îl știa pe nașul său, cu care e posibil să fi făcut afaceri.

– Ia te uită ce ai mai crescut, măi puștiule, îl întâmpină gazda cu brațele deschise.

Era un om bine făcut și elegant îmbrăcat, cu un chip care impunea respect și o chelie în vârful capului ce contrasta cu părul des și bine întreținut de pe laturi, la fel ca barba deasă și neagră sau ochelarii discreți de după care te fixa o privire ascuțită.

– Țin minte când te bălăceai în Lacul Vulpilor, alături de alți puradei de vârsta ta. S-a dus și lacul și te-ai dus și tu dintre oamenii pe care aș fi vrut să-i am aproape. Ce ți-a venit să te faci tu polițai, când aveai viitorul în față?!

Întrebarea avea o doză de duioșie, motiv pentru care tânărul agent nu consideră că trebuie să-i răspundă. În schimb, acceptă să ia loc la o masă dichisită cu mai multe feluri de mâncare și băutură, mulțumind pentru onoarea de a fi primit.

– Dar nu te condamn, puștiule, continuă Jucătorul. Adevărul este că ne reîncarnăm de fiecare dată într-o persoană cu care ne-am confruntat în viața anterioară. Eu, de exemplu, am dovezi sigure că în viața de dinainte am fost polițist, și încă unul din ăla rău. La fel cum și tu ai fost, fără

îndoiială, un rebel care se lupta pentru libertate și o democrație adecvată, așa cum fac eu acum. Fără să încalc legile, „domnule polițist”, adăugă bărbatul, cu un râs artificial.

O tânără sexy se oferă să le pună băutură în pahare, fiecăruia după dorințe, după care ieși la fel de discret, lăsându-i singuri. Firește că gazda conducea discuția, fiind la ea acasă și având privilegiul omului mai în vârstă cu vreo două decenii.

– Ia spune-mi cu ce te pot ajuta, că altfel nu veneai tu la mine, rosti bărbatul, gustând din cocktailul viu colorat și îndemnându-l pe Tivi să bea din ceașca de cafea.

– Domnule...

– Ce „domnule”?! Zi-mi „unchiule”, că doar sunt ca un frate cu nașul tău. Măcar în intimitate să-mi spui așa, altfel dă de bănuit colegilor, îi făcu cu ochiul gazda.

– Ok... Unchiule, e vorba de primul meu caz, al naibii de ciudat. Niște fete au rămas gravide în serie și nici măcar nu au avut contacte sexuale. Mă gândeam că poate ai auzit ceva și îmi dai o pistă pe care să merg.

Un zâmbet sarcastic înflori pe buzele Jucătorului, întrerupt doar de fixarea paiului din cocktail în gură și sorbirea îndelungă a lichidului rece. E posibil ca această pauză să-i fi dat timp în a-și găsi cuvintele cele mai inteligente pentru răspuns, fără să-și slăbească nicio clipă interlocutorul din privirea cercetătoare. În fața lui părea să fie o victimă prea mărunță pentru capacitatea lui

de atac, de aceea preferă să se joace cu prada, ca un antrenament distractiv.

– Șefii tăi știu că apelezi la ajutorul unei persoane dizgrățiate? îl tachină el și apoi continuă, fără să aștepte răspunsul. Îți amintești de cazul din Caracal, când un mahăr de la poliție a cerut informații de la un interlop local, iar apoi a fost luat în șuturi? Parcă tot despre niște fete tinere era vorba. Cred că tu vrei să rămână totul între noi, să-ți ofer tot sprijinul, iar tu să culegi laurii unui succes care să-ți aducă laude și, poate, o promovare? Eu cu ce mă aleg? Oi fi tu băiatul pe care l-am simpatizat mereu, dar tot trebuie să oferi ceva în schimb, că așa-i corect între două părți care se respectă.

Tivi își învinse timiditatea, ridicând privirea cu îndrăzneală și întărindu-și părerea prin cuvinte în care credea până în adâncul sufletului:

– Crima e cea mai gravă infracțiune, iar ceea ce se întâmplă acum se poate încadra în această categorie. O adolescentă și-a luat viața din această cauză, iar altele ar putea să facă la fel. Dacă dumneata ai avea o fată și ar păți așa ceva, cred că l-ai căuta și pedepsi imediat pe vinovat, cu mâna dumitale. Eu am datoria să-l găsesc sau să-i găsesc pe cei responsabili, înainte de a se mai întâmpla vreo nenorocire. M-am gândit că vrei același lucru și am acționat în consecință, de unul singur. Poți să mă ajuți, iar eu îți voi fi recunoscător, sau poți să mă trimiți la plimbare pentru că nu-ți pasă... sau nu ești în măsură.

– Ha-ha-ha! se porni pe un râs zgomotos gazda,

impresionată de discursul tânărului. Hai că îmi plac curajul și, mai ales, tactica ta, atunci când insinuezi că nu pot. Se vede că v-au învățat ceva la școala aia de polițai, dar nici eu n-am rămas corigent la examenele vieții, băiete. Aș putea să joc cartea mirării, să-ți spun că povestea ta e fantezistă, iar fetele despre care vorbești au secretele lor, care, atunci când ar fi dezvăluite, ar duce la răspunsuri cât se poate de obișnuite. Aș putea și să te ajut, măcar cu o informație, dar numai dacă treci testul meu.

– Ok, dacă nu e nimic ilegal sau imoral, răspunse Tivi, cu ceva destindere în glas.

– Ilegal nu e, dar cei mai puritani sau habotnici ar zice că-i imoral. Sunt sigur că tu nu faci parte dintre ei, deci hai să trecem la subiect, că-i partea cea mai plăcută a zilei. Pe scurt, iată despre ce-i vorba: alege un joc din zaruri, cărți sau șah, la care crezi tu că ai mai mult noroc sau... minte. Dacă mă învingi, ai o informație prețioasă de la mine.

– Și dacă nu? întrebă tânărul, cu oarece reținere.

– Dacă nu..., va trebui să te omor, răsă iar Jucătorul.

„Oare glumește sau vorbește serios?”, se întrebă Tivi, încercând să decidă dacă merită să susțină acest pariu nebunesc. Se liniști la gândul că nu putea să omoare un polițist doar pentru că a pierdut la un joc, dar, pe de altă parte, renumele de Jucătorul trebuia să aibă o justificare profundă. Își alungă temerile și se trezi spunând:

– Nu știu să joc șah, nici la cărți nu am prea câștigat, dar cu zarurile cred că-i mai simplu.

– Bună alegere, îl încurajă gazda, în timp ce se întindea după un pahar auriu, cu doi șerpi sculptați pe dinafară. Aici sunt trei zaruri și nu trebuie decât să-ți iasă un număr mai mare ca al meu. Dacă-i egal, se repetă aruncarea până când unul dintre noi câștigă. Înțeles? Tu dai primul.

Tânărul a primit cu strângere de inimă paharul strălucitor și zarurile la fel de prețioase, după care a început să le agite, de parcă voia să le amețească. A mai jucat el astfel, dar niciodată nu a simțit așa emoție, dată fiind și miza atât de... de...

– 15! a exclamat el fericit, după ce a ridicat paharul de pe colțul mesei.

– Bravo, băiete! se arătă impresionat Jucătorul. Se vede că ești un norocos în viață, dar, oare, e destul?

Gazda preluă zarurile și le agită doar de două ori, după care răsturnă paharul pe masă.

– Hai, ridică-l tu și bucură-te, dacă e cazul, îl invită pe Tivi, în timp ce se făcea comod pe scaun și gusta ultimele picături din băutura răcoritoare.

Tânărul era pregătit să exulte de fericire, dar vederea zarurilor l-a dezamăgit cumplit: 17, un număr greu de atins în fața unui astfel de adversar!

– Noroc că-mi ești simpatic, altfel trebuia să plătești cu viața, zâmbi amăgitor Jucătorul. Am glumit, desigur, continuă el în aceeași notă. Oricum, zarurile au decis că nu trebuie să-ți dau

informația pe care o așteptai. Îți doresc mult succes în rezolvarea cazului, nepoate!

*

„Nimic nu e întâmplător, iar coincidențele sunt, de fapt, seminețele oportunităților”, rememora Delia din cugetările tatălui ei. O astfel de coincidență plăcută era și revederea fostului partener de serviciu, prietenul cel mai bun al părintelui său. S-a întâmplat la cafeneaua de peste drum, unde polițiștii erau cei mai fideli clienți, nu numai datorită proximității, ci și a gustului foarte apreciat al licorii. Nu-l mai văzuse pe „bătrânul” polițist de câțiva ani, imediat după ce acesta se pensionase pe caz de invaliditate. Nenorocirea a venit în încăierarea din acea noapte fatidică în care tatăl ei a fost înjunghiat și i-a fost sustras pistolul de către criminal. Țiganul l-a împușcat în rotula piciorului drept pe colegul lui, cauzându-i o rană care era cât pe ce să-l coste viața. A scăpat ca prin minune, după o hemoragie masivă, însă piciorul i-a rămas cu sechele, impunându-se ajutorul unui baston pentru deplasare. Toate aceste fapte erau consemnate în dosarul cazului, pe care tânăra îl știa pe de rost.

Nea Matei a văzut-o primul și i-a făcut semn să vină la masa lui din colț, iar chipul Deliei s-a luminat de bucurie. Era singura persoană cu care îi plăcea să depene amintiri din viața edenică, de când erau o familie completă, fără să simtă durerea pierderii celui drag, așa cum se întâmpla

când vorbea cu mama sa.

– Ce surpriză minunată să vă văd, nea Matei, exclamă ea în timp ce-l pupa pe obraji și îl îmbrățișa ca pe un tată. Dar când ai venit din Germania și de ce nu mi-ai dat de veste?

– Și eu mă bucur mult să te văd, frumoasa mea agentă, îi răspunse cu același entuziasm fostul polițist. Sunt acasă de vreo trei luni și am crezut că te-a informat Cosmin, doar sunteți colegi apropiați.

Cosmin era unul dintre cei doi fii ai lui Matei, însă Delia a crezut că nu-i necesar să-i spună acum că acesta era bucuros să o șicaneze ori de câte ori avea ocazia.

– Probabil a omis sau n-am fost eu atentă, mai ales de când sunt cu gândul la cazul pe care-l investighez, încercă Delia o justificare.

– Felicitări, draga mea! Am auzit și sunt convins că tatăl tău ar fi tare mândru de tine. Ia loc și bea o cafea cu bătrânul pensionar, care te iubește ca pe fiica lui, de care n-a avut parte.

– Desigur, nea Matei, dar nu spune că ești bătrân la jumătatea vieții, îi răspunse zâmbind tânăra. O voi savura pe aceasta de la mine, bucurându-mă de compania dumatăle în loc de cea a dosarelor. Aștept să-mi povestești cum au fost cei șapte ani petrecuți la Robert, în străinătate. Și ce-ți mai face piciorul...

– Șase ani, dar oricum prea mulți și cu mult dor pentru aceste locuri, ținu să menționeze bărbatul, în timp ce sorbi cu eleganță din cafea. Robert al meu e bine, iar piciorul mi-e tot așa,

doar inima parcă mi-a întinerit și ar vrea să zburde ca în vremurile de altădată. Am auzit că a ta s-a oprit din zburdat și s-a legat de un tânăr... jandarm, dacă nu mă înșel. Cum vă înțelegeți?

– Bine, în general, dar avem și noi problemele noastre, ca orice cuplu, se destăinuie jenată Delia. Încă nu ne-am cununat, deși mama abia așteaptă ziua aceea, ca și cea în care voi deveni mamă. Visul ei...

Nea Matei o privi adânc în ochi, bănuind că adevărul nu vrea să iasă de bunăvoie la iveală nici de această dată.

– Și care-i problema? o provocă el. Mama ta are dreptate și nu văd de ce nu-i faceți aceste bucurii cât mai repede. Căsătoriți-vă, faceți mulți copii frumoși ca voi și educați-i în spirit românesc. Nu vezi ce vremuri trăim? Vin emigranții, ne ocupă pământurile, ne înlocuiesc limba și obiceiurile, ne iau fetele și le schimbă religia, după care toarnă o droaie de copii musulmani. Țigani se înmulțesc și ei ca iepurii, iar românii migrează în lumea toată sau se retrag în cercul lor tot mai strâmt, în casele tot mai asaltate de violența fanaticilor, a răufăcătorilor. Ești tânără, sănătoasă, frumoasă și deșteaptă. Viitorul popoului nostru stă în oameni ca tine și ca logodnicul tău. Am văzut ce se întâmplă în alte țări, deci știu ce vorbesc.

Bărbatul vorbea exaltat, de parcă era la o tribună oficială, iar cuvintele îi făcură pe clienții de la alte mese să se întoarcă spre el, curioși sau mirați. Aspectul bine îngrijit și chipul de o

hotărâre convingătoare erau argumente importante pentru a da greutate afirmațiilor sale și toleranță în fața auditoriului de ocazie. Urmă o pauză, după care tot el reveni cu un glas șoptit, adresat Deliei:

– Sau nu puteți avea copii?! Știi că mie poți să-mi spui orice.

Tânăra simți o oarecare jenă, mai ales că nu-l mai văzuse pe nea Matei de mulți ani. Pe atunci era adolescentă și, într-adevăr, nu avea secrete față de el, dar tânăra din ziua de azi simțea că sunt niște limite în problemele familiale. Și, totuși, omul acesta părea că o cunoaște atât de bine, de parcă ar fi fost mereu alături de ea. În plus, de ceva vreme simțea nevoia să se descarce în fața unei persoane de încredere, iar acum avea ocazia.

*